

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: J. Š., narozený X,
bytem X,
zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem,
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha 6,

proti
žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního
hospodářství,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2017, č. j. 5394/DS/2015,
JID: 67782/2017/KUUK/Zvo,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2017, č. j. 5394/DS/2015, JID: 67782/2017/KUUK/Zvo, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Litoměřice, odboru dopravy a silničního hospodářství, (dále jen „městský úřad“) ze dne 19. 10. 2015, č. j. 67935/15/DOP/VVa, kterým byly námitky žalobce proti záznamu 12 bodů v registru řidičů zamítnuty jako nedůvodné a provedený záznam 12 bodů ke dni 1. 7. 2015 byl potvrzen jako správný. Žalobce se současně v žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

domáhal toho, aby soud zrušil zmíněné rozhodnutí městského úřadu a uložil žalovanému povinnost nahradit náklady řízení.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce v prvním žalobním bodu namítl, že nebyl poučen o zahájení správního řízení, když zaslání přípisu o vybodování bylo prvním úkonem ze strany městského úřadu ve správním řízení, netušil, že se vede správní řízení a nebyl poučen o právech a povinnostech účastníka správního řízení, tedy i o právu na advokáta. Uvedl, že si zvolil zmocněnce, avšak netušil, že jím může být i advokát.
3. Dále namítal, že nebylo vyhověno jeho návrhu na obstarání skutečných a přímých prvotních právních podkladů osvědčujících jeho vybodování. Ohledně přestupků ze dne 17. 9. 2009 a 15. 12. 2009 však městský úřad pokutové bloky či jejich kopie neobstaral a současně ani neuvedl, proč považuje za nedůvodnou námitku žalobce, že se těchto přestupků nedopustil a že žalobce zároveň oznámení o uložení pokuty nepovažoval za dostatečný důkaz. Rozhodnutí městského úřadu je podle něj nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jedná se zde také o opomenutý důkaz. Žalobce pokračoval, že až z napadeného rozhodnutí se dozvěděl, že pokutové bloky týkající se těchto přestupků měly podle blíže neurčeného sdělení Policie ČR být po uplynutí pětileté skartační lhůty skartovány. Tato dodatečná úvaha však nemohla napravit vadu rozhodnutí městského úřadu, neboť v řízení o žádosti neplatí zásada jednoty řízení; z výroku napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by žalovaný přikročil ke změně odůvodnění rozhodnutí městského úřadu. Žalovaný proto měl rozhodnutí městského úřadu zrušit. Žalobce by byl v opačném případě krácen na možnosti se odvolat, neboť s účelovým tvrzením o skartaci jím nikdy nepodepsaných pokutových bloků může polemizovat až v žalobě. Nevhodně krátká skartační lhůta nastavená Policií ČR a to, že před skartací neopatřila kopii pokutových bloků, pak podle něj zásadně zkracuje jeho možnosti se obhajovat např. prokázáním, že se na nich nenacházel jeho podpis, nebo tím, že údaje na pokutovém bloku nesouhlasí s údaji na oznámení o uložení blokové pokuty. Pro nesprávný postup Policie ČR měl proto městský úřad na příslušná oznámení o uložení blokové pokuty nahlížet jako na nepodložená. Žalobce též uvedl, že – pokud se mu jej podaří dohledat – doloží jako důkaz k prokázání, že pokutový blok ze dne 17. 9. 2009 nemohl podepsat, potvrzení o platbě za ubytování v zahraničí z předmětné doby.
4. V dalším žalobním bodu žalobce namítal postup správního orgánu v rozporu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Ten měl spočívat v tom, že dne 1. 7. 2015, kdy mělo dojít k dosažení celkového počtu 12 bodů, již nebylo v příloze zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“) uvedeno jednání spočívající v nerespektování dopravní značky č. B 11 („Zákaz vjezdu všech motorových vozidel“), za který mu byl zaznamenán 1 bod za údajný přestupek ze dne 15. 12. 2009. Podle žalobce měly být zaznamenané body přezkoumány ke dni, kdy mělo dojít k dosažení celkového počtu 12 bodů, a mělo dojít k výmazu tohoto záznamu bodů za jednání, které již v okamžik „zdánlivého“ dosažení celkového počtu 12 bodů v té době bylo jednáním nebodovaným. Tatáž argumentace platí i pro záznam 3 bodů za přestupek ze dne 14. 7. 2010, který měl spočívat v tom, že žalobce měl držet v ruce telefonní přístroj či jiné hovorové zařízení. Toto jednání bylo ke dni 1. 7. 2015 hodnoceno pouze 2 body. Skutečnou sankcí podle žalobce totiž není jednotlivý záznam bodů, ale až dosažení celkového počtu 12 bodů, a s tím spojený zákaz činnosti řídit motorová vozidla na dobu 12 Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

měsíců. Žalobce nicméně uvedl, že mu je známa aktuální judikatura Nejvyššího správního soudu ve věci vybodování, a proto napadl zejména nepřezkoumatelnost odůvodnění vybodování a absenci úvahy o snížení bodového ohodnocení v čase vybodování.

5. Dále žalobce namítal, že nevěděl a policisty, se kterými řešil přestupek, či správním orgánem v rozhodnutí či v pokutových blocích, nebyl poučen o tom, že s uložení pokuty je spojen též trest příslušného počtu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Státní moc jej tak uvedla v omyl, že přestupek je vyřešen, když na místě zaplatí pokutu. Pokud by byl poučen o udělování bodů, brojil by proti přestupkům v dalším řízení.
6. Dále žalobce uvedl, že vybodování pro něj bylo zcela překvapivé. Zopakoval, že neznal právní úpravu a netušil, že je trestněprávně bodově hodnocen. Pokud však nebyl pokaždé, kdy mělo dojít k záznamu bodů, o tomto informován, byl zásadně zkrácen na své možnosti se hájit, neboť o jednotlivých záznamech se dozvěděl, až když měl dosáhnout celkového počtu 12 bodů, tedy více než pět let od údajného spáchání některých přestupků. Jeho důkazní možnosti se plynutím času značně omezily, přičemž znovu poukázal na skartaci dvou pokutových bloků.
7. Porušena podle žalobce byla i zásada bezprostřednosti, když dokazování nebylo provedeno na ústním jednání, ani formou dokazování mimo jednání. S ohledem na to, že ve spise není založen protokol o provedeném dokazování, je otázkou, zda nějaké dokazování vůbec bylo provedeno. Závěry správních orgánů jsou proto „nepřezkoumatelné pro jejich nepodloženost v (ne)provedeném dokazování“.
8. Rozhodnutí městského úřadu žalobce považoval za nesprávné též proto, že jeho výrok uvádí pouze, že se „*námítky zamítají jako neodůvodněné a provedené záznamy 12 bodů se ke dni 1. července 2015 potvrzují*“. Správně však měl znít tak, že zamítají námítky proti konkrétním záznamům bodů, nikoliv, že se zamítají jako celek proti 12 bodům.
9. Namítal též porušení zásady přímosti a bezprostřednosti správního řízení, neboť rozhodnutí městského úřadu učinil Bc. J. J. jako vedoucí odboru dopravy a silničního hospodářství, a nikoliv V. V. jako oprávněná úřední osoba, která vedla řízení o vybodování. Elektronické rozhodnutí městského úřadu dále bylo chybně podepsáno paní I. Z., nikoli Bc. J. J., který má být jeho původcem.
10. Rozhodnutím správních orgánů byla podle žalobce porušena zásada *ne bis in idem*, neboť žalobce byl potrestán za každý přestupek v dopravě pokutou a záznamem příslušného počtu bodů a následně byl vybodován na základě součtu bodů stanovených pro přestupky, pro které byl již odsouzen pokutou a trestnými body. Neztotožnil s účelovou argumentací vybraných právních autorit, že vybodování postihuje recidivu, neboť není tomu tak vždy, protože zohlednění předchozího přestupku bývá zohledněno při stanovení výše trestu u následujícího přestupku, a nikoliv tedy až na základě aplikace skutkové podstaty dosažení 12 bodů. To by bývala byla recidiva zohledněna nepřipustně vícekrát. Žalobce zastával názor, že recidiva přestupkové činnosti žalobce byla zohledněna v rozhodnutí o přestupku městského úřadu ze dne 16. 10. 2014 a jako důkaz o této skutečnost navrhl spisový materiál o tomto přestupku.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě s tím, že i nadále trvá na tom, že žalobci byly body v bodovém hodnocení řidiče zaznamenány oprávněně a ve správné výši. Navrhl, aby soud žalobu zamítl pro nedůvodnost. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

K námitkám žalobce uvedl, že postupoval v souladu s § 123f zákona o silničním provozu i se zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Námitky proti záznamu bodů jsou žádostí ve smyslu § 44 a 45 správního řádu, jejich podáním je zahájeno správní řízení. O právu podat námitky byl žalobce poučen v oznámení o dosažení 12 bodů. Povinností správního orgánu nebylo jej poučovat o možnosti zvolit si jako zástupce i advokáta, správní řád nestanovuje obecnou povinnost zastoupení účastníka. Žalobce si v souladu s § 33 odst. 1 správního řádu za zmocnění zvolil Ing. M. J.

12. Žalovaný uvedl, že oznámení Policie ČR, Dopravního inspektorátu Louny, ze dne 18. 9. 2009, č. j. KRPU- 609/DNLN-2009-PH, i oznámení Policie ČR, Obvodního ředitelství policie Praha II - Smíchov, ze dne 17. 12. 2009, č. j. ORII-32566/PŘ-2009-001263, o uložení pokuty v blokovém řízení je dostatečně podrobné a představuje způsobilý podklad pro záznam bodů do registru řidičů. V řízení o námitkách nedošlo ke zpochybnění jejich obsahu způsobem, který by zpochybňoval i záznam příslušného počtu bodů pro žalobce v registru řidičů. Odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2012, sp. zn. 3 As 19/2011, ze dne 18. 3. 2015, sp. zn. 1 As 1/2015, a ze dne 28. 7. 2016, sp. zn. 2 As 109/2016. V souladu s názorem Nejvyššího správního soudu správní orgány posuzovaly tvrzení žalobce i kvalitu údajů uvedených v oznámeních o uložení pokuty za přestupky ze dne 17. 9. 2009 a 15. 12. 2009. Ty obsahují dostatečné množství bezrozporných údajů prokazujících, že se přestupky staly a že se jich dopustil žalobce. Žalobce nevyužil možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a v průběhu řízení nevznel žádné konkrétní námitky zpochybňující obsah uvedených oznámení. Až v žalobě uvedl, že bloky nepodepsal, dále však toto tvrzení nekonkretizuje ani nenavrhuje důkazy. Rozhodnutí městského úřadu považuje za přezkoumatelné, on v napadeném rozhodnutí toliko pro upřesnění doplnil, že pokutové bloky ze dne 17. 9. 2009 a 15. 12. 2009 byly po pětileté lhůtě skartovány. Skartační lhůty vyplývají z právních předpisů v oblasti archivnictví a spisové služby a žalovaný je nemůže nijak ovlivnit.
13. K námitce nezohlednění pro žalobce příznivější pozdější právní úpravy žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2016, sp. zn. 6 As 60/2016, který podle něj lze plně aplikovat na tento případ.
14. Strážníci městské policie ani příslušníci Policie ČR nemají ze zákona vůči přestupcům poučovací povinnost o následném bodovém postihu či počtu bodů, které budou za jednotlivé přestupky zaznamenány do karty řidiče. Z § 82 odst. 3 zákona o silničním provozu však plyne, že řidič je povinen po celou dobu držení řidičského oprávnění udržovat svou odbornou způsobilost k řízení motorových vozidel, která spočívá především ve znalosti právní úpravy pravidel provozu na pozemních komunikacích a dalších souvisejících ustanovení tohoto zákona. Jistě tedy má mít povědomí o následcích porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích.
15. Postup při oznamování bodů stanoví současná legislativa, automaticky je řidiči zasíláno oznámení o dosažení 12 bodů, byť by podle žalovaného zřejmě *de lege ferenda* bylo vhodnější z úřední povinnosti oznamovat i provedení jednotlivého záznamu.
16. K namítanému porušení ustanovení o dokazování žalovaný podle svých slov opakuje, co již uvedl v napadeném rozhodnutí, a sice že je třeba rozlišovat mezi řízeními o jednotlivých přestupcích a řízením o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů dle zákona o silničním provozu. Požadavky na postup správních orgánů při řízení o námitkách byly podle žalovaného dodrženy. Městský úřad opatřil vyplněné pokutové Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

bloky, které porovnal s oznámeními o uložení pokuty v blokovém řízení. Posoudil správnost o oprávněnost zápisu, ale i to, zda existují relevantní podklady, na jejichž základě bylo možné provést zápis bodů do bodového hodnocení řidiče (vyjma dvou zmíněných případů, kdy byl oprávněn posoudit jen samotná oznámení). Žalobce nevyužil možnosti seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí.

17. Znění výroku rozhodnutí městského úřadu je zcela v souladu s § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu. Identifikace námitek plyne i ze záhlaví rozhodnutí. Ve spisu je dále proveden záznam ze dne 27. 7. 2015 o tom, kdo byl v dané věci oprávněnou úřední osobou. K provádění úkonů správního orgánu byla pověřena oprávněná úřední osoba paní V. V., k podepisování dokumentů vedoucí odboru dopravy a silničního hospodářství pan Bc. J. J. a vedoucí dopravně správního oddělení paní I. Z.
18. K tvrzenému porušení zásady ne bis in idem žalovaný uvedl, že postup stanoví současná legislativa v § 123a až 123f zákona o silničním provozu. Otázkou porušení této zásady se zabýval i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55.

Replika žalobce

19. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného zopakoval, že nesouhlasí s tím, že by řízení o námitkách bylo řízením zahájeným na základě podaných námitek. Řízení o vybodování, tedy i oznámení o dosažení 12 bodů, je podle něj zahájeno z moci úřední, kdy oznámení o dosažení 12 bodů je prvotním úkonem správního orgánu. To, že správní řád výslovně nestanoví poučovací povinnost o možnosti být zastoupen v řízení advokátem, je podle žalobce chyba. Tuto poučovací povinnost však dovozuje „z kontextu právního řádu jako celku“, přičemž má za to, že kdyby byl zastoupen advokátem, řízení o vybodování by pro něj patrně dopadlo úspěšně.

Ústní jednání soudu

20. Právní zástupce žalobce se z jednání nařízeného na 16. 12. 2020 omluvil, přičemž souhlasil s projednáním věci v jeho nepřítomnosti.
21. Pověřená pracovnice žalovaného při tomtéž jednání odkázala na písemné vyjádření k žalobě s tím, že nadále navrhovala zamítnutí žaloby.
22. Soud podle § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) z vlastní iniciativy provedl dokazování elektronickým vyhotovením rozhodnutí městského úřadu předloženého žalobcem. Z něj zjistil, že bylo opatřeno elektronickým podpisem paní I. Z., vedoucí dopravně správních agend Městského úřadu Litoměřice. Porovnáním žalobcem předloženého rozhodnutí a rozhodnutí městského úřadu založeného ve správním spisu soud zjistil, že jde obsahově o zcela totožné listiny.

Posouzení věci soudem

23. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

24. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu, proběhlém ústním jednání soudu a provedeném dokazování soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
25. Před vypořádáním dalších žalobních námitek považuje soud za vhodné připomenout, že bodový systém zavedený zákonem o silničním provozu obecně spočívá v tom, že řidičům motorových vozidel jsou za vybrané přestupky a trestné činy proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích zaznamenávány „trestné“ body do určité výše, jež jsou podle aktuální judikatury (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55, publ. pod č. 3339/2016 Sb. NSS, dostupné stejně jako veškerá zde uvedená rozhodnutí na www.nssoud.cz) považovány za trest ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Za spáchaný přestupek nebo trestný čin bude řidiči uložena sankce podle zákona o přestupcích nebo podle zákona o silničním provozu, případně trest za spáchaný trestný čin a zároveň ještě, půjde-li o vybraný přestupek nebo trestný čin spadající do systému bodového hodnocení, mu bude zaznamenán stanovený počet bodů. Při dosažení nejvyššího stanoveného počtu bodů pozbývá řidič odbornou způsobilost k řízení motorových vozidel a s tím i řidičské oprávnění. Zákon v příloze upravuje taxativní výčet protiprávních jednání a počtů bodů, které za tato jednání budou zaznamenány. Počet bodů za určité jednání je stanoven fixně, a tudíž při záznamu bodů nelze uplatnit správní uvážení ohledně počtu bodů, které budou zaznamenány, a stejně tak nelze zaznamenat počet bodů za jednání, které není v příloze uvedeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011-103).
26. Z charakteru řízení o námitkách současně vyplývá zásadní rozdíl mezi tímto řízením a řízeními o přestupcích, na základě kterých se body do registru řidičů zaznamenávají. V řízení o jednotlivých přestupcích proti bezpečnosti silničního provozu je projednáváno, zda se stal skutek definovaný zákonem o přestupcích či v jiném právním předpisu jako přestupek a zda byl řidič obviněn z jeho spáchaní jeho pachatelem, případně další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty přestupku. V řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byl záznam bodů v registru řidičů proveden v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, atd. Předmětu řízení pak odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění. Z těchto skutečností je třeba vycházet při podání opravných prostředků, jsou-li zákonem připuštěny. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, v námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů lze z povahy věci uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchaní přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů.
27. V případě námitek proti zaznamenání bodů může být zkoumáno pouze to, zda byl záznam proveden v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

bodovému ohodnocení stanovenému v zákoně. Co se však týče samotného aktu, na jehož základě byl záznam proveden, platí pro něj presumpce správnosti a není na odvolací instanci, resp. soudu, aby se zabývaly jeho zákonností a správností. Pouze v případě, že by tento akt byl zákonem předepsaným způsobem zrušen, musel by správní orgán body z registru odstranit, což by se mělo podle § 156 správního řádu stát usnesením vydaným ex officio (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011-103).

28. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Přípisem ze dne 3. 7. 2015, č. j. 46037/15DOP/VVa, oznámil městský úřad žalobci, že ke dni 1. 7. 2015 dosáhl celkového počtu dvanácti bodů v bodovém hodnocení, a vyzval jej k odevzdání řidičského průkazu. Dne 23. 7. 2017 podal žalobce zastoupený zmocněncem Ing. M. J. námitky proti všem provedeným záznamům bodů, neboť má pochybnosti, že by se dopustil v takové míře dopravních přestupků. Požadoval proto, aby si městský úřad vyžádal originály všech pokutových bloků, případně rozhodnutí či příkazů, na jejichž základě byl učiněn zápis bodového hodnocení v registru řidičů do karty žalobce. Městský úřad si uvedené vyžádal, ve vztahu k přestupkům ze dne 17. 9. 2009 a 15. 12. 2009 mu však bylo příslušnými policejními orgány sděleno, že pokutové bloky z daných přestupkových řízení již byly po pětileté skartační lhůtě skartovány.
29. K namítanému nedostatečnému poučení žalobce soud uvádí, že zasláním Oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvy k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění žalobci žádné řízení z moci úřední zahájeno nebylo. Námitkové řízení bylo zahájeno až dne 23. 7. 2016 doručením námitek, které městskému úřadu podal žalobce již zastoupený Ing. M. J. Podle § 4 odst. 2 správního řádu správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. Z tohoto lze dovodit, že rozsah zákonem požadované poučovací povinnosti je modifikován jak povahou úkonu, tak i osobními poměry dotčené osoby.
30. Zdejšímu soudu je z jeho úřední činnosti znám zmocněnec žalobce (např. z věcí vedených tímto soudem pod sp. zn. 75 A 7/2018, 15 A 15/2019, 78 A 21/2019, 42 A 1/2017, 78 A 17/2016 a mnohých dalších), který se specializuje na zastupování osob obviněných z přestupků či správních deliktů a účastníků souvisejících řízení, jakým je i námitkové řízení podle § 123f zákona o silničním provozu (a to v řádech desítek až stovek případů). Tento zmocněnec bezpochyby disponuje dostatečnou znalostí předpisů v oblasti správního trestání i vedení správního řízení. Soud proto uzavřel, že v dané věci nebylo povinností správních orgánů žalobci poskytnout poučení o tom, že se v důsledku jím podané námitek bude vést řízení, a o jeho právech a povinnostech včetně práva být v řízení zastoupen advokátem.
31. Souhlasit nelze ani námitkami žalobce, který uvedl, že byl uveden v omyl tím, že při projednávání přestupků nebyl poučen o tom, že s uložením trestu za přestupek je spojen záznam bodů do registru řidičů. Právní úpravu týkající se bodového hodnocení řidičů prý neznal a o této souvislosti nevěděl. Proto byl i překvapen vybodováním. Měl za to, že neinformování o každém jednotlivém záznamu značně zkrátilo jeho možnosti se hájit, neboť se o jednotlivých záznamech měl dozvědět až více než pět let od údajného spáchání některých přestupků. Uvedl, že kdyby byl poučen o udělování bodů, bránil by se proti přestupkům v dalším řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

32. Soud konstatuje, že k namítanému porušení poučovací povinnosti vůči žalobci nedošlo, neboť policistům ani správním orgánům zákon takovouto povinnost neukládal. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2013, č. j. 9 As 159/2012-28, který lze vztáhnout na danou věc, „*platná právní úprava neukládá strážníkům městské policie ani příslušníkům Policie ČR poučovací povinnost ohledně počtu bodů, které za jednotlivé přestupky podle přílohy k zákonu o silničním provozu budou příslušným správním orgánem do evidenční karty řidiče zaznamenány. Podle § 82 odst. 3 zákona o silničním provozu je řidič povinen po celou dobu držení řidičského oprávnění udržovat svou odbornou způsobilost k řízení motorových vozidel, která spočívá především ve znalosti právní úpravy pravidel provozu na pozemních komunikacích a dalších souvisejících ustanovení zákona o silničním provozu.*“ Je třeba zdůraznit také to, že dle § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu provede záznam v registru řidičů příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností, policista žádný úkon v souvislosti s udělováním bodů nečiní.
33. Též z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2016, č. j. 6 As 163/2016-39, vyplývá, že úprava tzv. bodového systému „*není v rozporu s ústavním pořádkem proto, že neukládá správním orgánům ani uvádět ve výroku rozhodnutí o přestupku počet bodů, jež mají být do registru řidičů zaznamenány, ani informovat řidiče o celkovém počtu zaznamenaných bodů dříve, než dosáhne počtu dvanácti bodů vedoucímu k odebrání řidičského oprávnění, jelikož tyto skutečnosti jsou zjistitelné ze zákona a navíc má každý řidič možnost průběžně svůj počet bodů zjišťovat prostřednictvím výpisu z registru řidičů [...]*“. Ačkoli žalobce uvádí, že byl (naopak) uváděn státní mocí (dle kontextu zřejmě policisty) v omyl, že přestupky bodované nejsou, toto své tvrzení nijak blíže nekonkretizuje (zejména neuvádí, o kterého policistu se jednalo, neboť si lze jen obtížně představit, že by tak v praxi činili všichni policisté či strážníci, jak žalobce naznačuje). Na podporu svých tvrzení přitom žalobce nenavrl ani nedoložil žádné důkazy. Jde-li o informování žalobce až o dosažení celkového počtu 12 bodů, i to bylo v souladu se zákonem.
34. Soud nad rámec uvedené argumentace dodává, že vědomí o existenci, podstatě a fungování bodového hodnocení řidičů považuje též za skutečnost všeobecně známou. Jde rovněž o neodmyslitelnou složku odborné způsobilosti každého držitele řidičského oprávnění k řízení motorových vozidel. Odbornou způsobilost musí každý takovýto držitel splňovat po celou dobu držení řidičského oprávnění. U žalobce však nelze nezdůraznit i to, že s ohledem na svůj věk se protiprávní činnosti začal dopouštět prakticky bezprostředně po absolvování výcviku v řízení motorového vozidla a složení zkoušky z řízení motorového vozidla. Je všeobecně známo, že součástí teoretické části zkoušky z řízení motorového vozidla, kterou musel úspěšně složit, přitom jsou i otázky týkající se bodového hodnocení řidičů. Žalobce konkrétně tedy s ohledem na svůj věk musel mít danou problematiku v živé paměti. Ze všech těchto důvodů nelze přisvědčit názoru, že by žalobce byl namítaným jednáním či naopak nekonáním zkrácen na svých právech.
35. Žalobce dále namítal, že ohledně přestupků ze dne 17. 9. 2009 a 15. 12. 2009 nebylo vyhověno jeho návrhu na obstarání skutečných a přímých prvotních právních podkladů osvědčujících jeho vyhodnocení. Šlo podle jeho názoru o opomenutý důkaz. Pro nedostatek důvodů bylo pak podle něj nepřezkoumatelné rozhodnutí městského úřadu, které mělo být žalovaným zrušeno. Takto byl žalobce krácen na možnosti se odvolat, neboť s účelovým tvrzením o skartaci jím nikdy nepodepsaných pokutových bloků mohl za situace, kdy se o skartaci dozvěděl až z napadeného rozhodnutí, polemizovat až v žalobě.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

36. K tomuto soud podotýká, že ze správního spisu skutečně plyne, že jedinými podklady pro zápis bodů do registru řidičů za přestupky spáchané v uvedených dnech a pro rozhodnutí městského úřadu o námitkách žalobce byla oznámení o uložení pokuty v blokových řízeních, jelikož jim odpovídající pokutové bloky, které si městský úřad pro řízení o námitkách proti záznamu 12 bodů v registru řidičů vyžádal, již byly skartovány.
37. Soud konstatuje, že Nejvyšší správní soud se již dříve zabýval povahou a důkazní relevancí oznámení o uložení blokové pokuty za přestupek ve vztahu k řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů do registru řidičů. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, vyplývá, že oznámení o uložení blokové pokuty nelze považovat za nezpochybnitelný důkaz o tom, že řidič přestupek spáchal. V případě, že se v řízení vyskytnou pochybnosti o údajích zde zaznamenaných, je nutné vycházet i z dalších důkazů. Tyto závěry však nelze chápat tak, že ke zpochybnění údajů uvedených v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, které zakládá povinnost správního orgánu vyžádat si další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jeho spáchání není vědom. Jak plyne z navazující judikatury, je třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení a svá tvrzení podloží navrženými důkazy. Správní orgán vedle těchto tvrzení řidiče současně posuzuje i kvalitu oznámení z toho hlediska, jaké množství údajů prokazujících spáchání přestupku konkrétním řidičem obsahuje (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011-74, ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 As 1/2015-33, ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 As 109/2016-32).
38. Závěry judikatury k této otázce lze shrnout tak, že: 1) existence pokutového bloku (či alespoň jeho kopie) není podmínkou sine qua non pro provedení odpovídajícího bodového záznamu; 2) při provádění záznamu lze vycházet i z oznámení o uložení pokuty, jsou-li v něm uvedeny obligatorní náležitosti vyžadované pro pokutový blok; 3) ke zpochybnění skutečností podávajících se z oznámení o uložení pokuty (vyvolávající nutnost dalšího dokazování) nepostačí pouhé tvrzení dotčené osoby, že se toho kterého přestupku nedopustila; tato tvrzení musí být konkretizována a zásadně též podepřena odpovídajícími důkazními návrhy.
39. Soud i v nyní projednávané věci vycházel z výše uvedených závěrů, tedy že je správní orgán povinen na základě obsahu námitek řidiče i obsahu samotného oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení posoudit, zda lze při zápisu bodů do registru řidičů vycházet pouze z tohoto oznámení, či zda v řízení vyvstaly konkrétní pochybnosti o údajích zde zaznamenaných, v důsledku čehož by bylo nutné tyto údaje prokázat pomocí dalších důkazů.
40. Ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2017, č. j. 8 As 186/2016-35, vyplývá: „Pokud jde o kvalitu oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, krajský soud požadavku řádného posouzení oznámení dostál. V situaci, kdy ve správním řízení nemohl být předložen samotný pokutový blok, neboť byl skartován, souhlasí Nejvyšší správní soud s argumentací krajského soudu dovozující, že oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení by mělo obsahovat všechny obligatorní náležitosti pokutového bloku s výjimkou podpisů. Konstatování krajského soudu, podle něhož musí být v takovém oznámení přiměřeně uveden popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměra sankce, přičemž je možné s ohledem na specifika blokového řízení přijmout i strohé a zkratkové formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

uložena, je pak v souladu nejen s krajským soudem citovaným usnesením Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2001, sp. zn. 21 Cdo 775/2000, ale i se soudobou judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek NSS ze dne 26. 5. 2016, čj. 7 As 63/2016-47).“

41. Právě z výše citovaných úvah vycházel soud při hodnocení žalobních námitek, které se týkaly nezpůsobilosti oznámení o uložení pokut v blokových řízeních jako podkladů pro osvědčení správnosti a oprávněnosti provedení záznamu bodů do registru řidičů při absenci pokutových bloků za přestupky ze dne 17. 9. 2009 a 15. 12. 2009.
42. Z oznámení Policie České republiky, územní odbor vnější služby Louny, dopravní inspektorát - SDN, o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 18. 9. 2009, č. j. KRPU-609/DNLN-2009-PH, soud zjistil, že žalobce dne 17. 9. 2009 v 11:20 hod. na silnici I. třídy č. 15 v km 9,278, křižovatka silnice č. 15/257 u obce Kozly (místo je specifikováno i souřadnicemi GPS) způsobil dopravní nehodu tím, že nerespektoval dopravní značku „dej přednost v jízdě“, vjel do křižovatky a levou přední částí vozidla BMW 316i reg. zn. X narazil do pravé přední části vozidla Fiat Uno. Při tom došlo k lehkému zranění, otřesu a nevolnosti spolujezdkyně ve vozidle Fiat Uno, paní K. Š., která se na místě nenechala ošetřit s ním, že zraněna není. Ošetřen na místě byl rychlou záchrannou službou spolujezdec z vozidla Fiat Uno J. Š., u něhož lékař konstatoval, že u něj ke zranění nedošlo. Dechová zkouška na alkohol byla provedena s negativním výsledkem. Technická závada nebyla jako příčina dopravní nehody na místě ohledáním zjištěna ani uplatněna. Žalobce popsáním skutkem porušil § 4 písm. a) a b) a § 22 odst. 1 zákona o silničním provozu, a dopustil se tak přestupku dle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 8 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“); za toto jednání mu byla udělena na místě zaplacená bloková pokuta ve výši 2 500 Kč, číslo pokutového bloku NF 1208365-1208369.
43. Z oznámení Policie České republiky, obvodní ředitelství policie Praha II, OHS Smíchov, o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 17. 12. 2009, č. j. ORII-32566/PŘ-2009-001263, plyne, že žalobce dne 15. 12. 2009 ve 22:05 hod. v obci Praha 5 v ulicích Plzeňská x Stroupežnického jako řidič motorového vozidla BMW 316 I WBAAB110 reg. značky X nerespektoval dopravní značku B11, a tím porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích; za toto jednání mu byla udělena na místě zaplacená bloková pokuta ve výši 1 000 Kč, číslo pokutového bloku NG/2007 85980.
44. Všechna výše rekapitulovaná oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení obsahují všechny obligatorní náležitosti pokutového bloku s výjimkou podpisů, tj. popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. Z tohoto pohledu jsou daná oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení způsobilými podklady pro záznam bodů v registru řidičů a správní orgány z nich při záznamu bodů do registrů řidiče mohly vycházet. Žalobce se tedy mylí, pokud tvrdí, že jediným způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů je pokutový blok (či pravomocné rozhodnutí o přestupku), a nikoliv oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, neboť i při absenci pokutových bloků lze v řízení o námitkách ověřit, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny oprávněně, či nikoli.
45. Soud dále uvádí, že žalobce neuvedl žádné konkrétní námitky, jimiž by zpochybnil, že se přestupků spáchaných dne 17. 9. 2009 a 15. 12. 2009 dopustil.
46. Jelikož tedy žalobce kvalifikovaným způsobem netvrdil, že se přestupků nedopustil, a správní spis obsahoval podklady, na základě nichž bylo možné učinit jednoznačný závěr o Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přestupcích, pro které byla žalobci v blokovém řízení uložena pokuta, jsou námitky zpochybňující výše uvedená oznámení o uložení pokut v blokových řízeních nedůvodné.

47. K otázce namítané nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soud předesílá, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (zásada jednotnosti), a proto je nutno stejně pohlížet i na rozhodnutí městského úřadu a rozhodnutí žalovaného. Nebylo proto v rozporu se zákonem, pokud žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí doplnil odůvodnění rozhodnutí městského úřadu. Rovněž žalobce nebyl uvedeným postupem zkrácen na svých veřejných subjektivních právech, neboť námitky zpochybňující výše uvedená oznámení o uložení pokuty mohl uvést a případně prokazovat i v řízení před soudem.
48. Ve vztahu k postupu správních orgánů údajně v rozporu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod žalobce uvedl, že mu je známa aktuální judikatura Nejvyššího správního soudu ve věci vybodování, a proto napadl zejména nepřezkoumatelnost odůvodnění vybodování a absenci úvahy o snížení bodového ohodnocení v čase vybodování.
49. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 4. 2016, č. j. 6 As 60/2016-23, dospěl k závěru, podle kterého *„při záznamu bodů do registru řidičů se zásada příkazu retroaktivity ve prospěch pachatele (čl. 40 odst. 6 věta druhá Listiny základních práv a svobod) ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55, č. 3339/2016 Sb. NSS, uplatní toliko v těch případech, kdy ke změně zákona v pachatelův prospěch (ke snížení počtu bodů zaznamenávaných za daný přestupek) došlo v období mezi spácháním přestupku a okamžikem nabytí právní moci rozhodnutí o tomto přestupku. Usnesení rozšířeného senátu č. j. 6 As 114/2014-55 nelze interpretovat tak, že by správním orgánům až v řízení o námitkách příkazovalo v případech, kdy byl přestupek spáchán i o něm bylo pravomocně rozhodnuto před změnou právní úpravy, znovu rozhodovat o „potrestání“ přestupce a revidovat body zaznamenané v registru řidičů jen proto, že v době po uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku a před námitkovým řízením došlo ke změně zákona ve prospěch pachatele.*
50. *Přezkoumává-li správní orgán v námitkovém řízení (§ 123f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích) správnost počtu bodů zaznamenaných do registru řidičů, činí tak ve vztahu k zákonu účinnému v době spáchání přestupku (čl. 40 odst. 6 věta první Listiny základních práv a svobod) nebo - pokud je to pro pachatele příznivější (čl. 40 odst. 6 věta druhá Listiny základních práv a svobod) - ve vztahu k zákonu účinnému ke dni rozhodnutí v blokovém řízení či ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku“.*
51. Soud se s tímto názorem ztotožňuje. K otázce přezkoumatelnosti rozhodnutí předesílá, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek, a proto je nutno stejně pohlížet i na rozhodnutí městského úřadu a rozhodnutí žalovaného. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů jsou zřejmé právní úvahy, pro které správní orgány dospěly ve vztahu k žalobci k závěru o dosažení hranice 12 bodů. Ve svých rozhodnutích uvedly, jaké skutečnosti zjistily z podkladů založených ve spise, citovaly příslušná právní ustanovení, uvedly, proč tato ustanovení na projednávanou věc aplikují a k jakým dospěly závěrům. S ohledem na právě zmíněnou ustálenou judikaturu a to, že žalobce ve správním řízení nenamítal, že mělo dojít ke snížení bodového hodnocení v čase vybodování, soud konstatuje, že správní orgány neměly povinnost se v odůvodnění svých rozhodnutí touto otázkou zabývat. Námitka nepřezkoumatelnosti vydaných rozhodnutí tak není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

52. Jde-li o namítané nedodržení ustanovení zákona o provádění dokazování, soud konstatuje, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů není ústní jednání povinnou součástí tohoto správního řízení. Vzhledem ke shromážděným důkazům, kterými v dané věci byly pouze listiny, pak jeho nařízení v daném případě nebylo nezbytné. Povinnost včas vyrozumět účastníka o provádění dokazování listinami mimo ústní jednání nevyplývala z § 51 odst. 2 správního řádu, neboť takováto povinnost správnímu orgánu svědčí pouze v případě, kdy jsou předmětem prokazování např. výslechy svědků či ohledání na místě. Pokud ovšem součástí správního spisu tvořily jen listinné důkazy, nebyl městský úřad povinen postupovat podle § 51 odst. 2 správního řádu a žalobce o provádění dokazování vyrozumět. Stejný názor v této otázce zastává i Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012-40. Městský úřad tudíž nepochybil, pokud neprovedl dokazování při ústním jednání či mimo ně za osobní účasti žalobce, ostatně s obsahem listin se mohl dotyčný seznámit na základě výzvy doručené jeho zmocněnci dne 18. 9. 2015. Z obou rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, za jakých podkladů při svém rozhodování vycházely. O provedení důkazu listinou měl být učiněn záznam do spisu podle § 53 odst. 6 správního řádu, což se v daném případě nestalo. Toto pochybení však s ohledem na právě uvedené nedosahuje intenzity, která by mohla mít za následek nezákonné či dokonce nepřezkoumatelné rozhodnutí ve věci (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2017, č. j. 7 As 168/2017-35). Tato námitka je proto nedůvodná.
53. Výrok rozhodnutí městského úřadu soud považuje za srozumitelný, souladný se zákonem a zejména vyčerpávající předmět řízení tak, jak jej vymezil žalobce, který své námitky směřoval proti zápisu všech bodů. Výrok navrhovaný žalobcem by nevyčerpал celý předmět námitkového řízení, neboť námitky byly podány do všech záznamů.
54. Jde-li o otázku oprávněných úředních osob, těmi podle pověření ze dne 27. 7. 2015 byli V. V., úřednice oddělení dopravně správních agend - registr řidičů Městského úřadu v Litoměřicích, a to k provádění úkonů správního řízení, a dále vedoucí odboru Bc. J. J. a vedoucí dopravně správního oddělení I. Z., a to k podepisování dokumentů vyplývajících z výkonu státní správy na svěřeném úseku přenesené působnosti. Skutečnost, že ve věci prováděla úkony V. V., avšak podepsat jej měl Bc. J. J., tak je v souladu s tímto pověřením. Skutečnost zjištěná z provedeného dokazování, že elektronické vyhotovení rozhodnutí správního orgánu není opatřeno elektronickým podpisem Bc. J. J., ale jiné pověřené osoby paní Z., tedy další osoby oprávněné k jeho podpisu, avšak jiné, než je podle jeho znění měla skutečně podepsat, pochybením však je. Provedeným dokazováním, tj. náhledem do vlastností elektronického podpisu a vystaveného certifikátu, soud dále zjistil, že s použitým podpisem I. Z. a adresou X@litomerice.cz je spojena informace o tom, že paní Z. je „vedoucí dopravně správních agend MěÚ Litoměřice“. Vzhledem k tomu, že šlo o podpis další oprávněné osoby a soud ověřil, že znění napadeného rozhodnutí je totožné s rozhodnutím založeným ve správním spisu, však soud uzavřel, že toto pochybení nedosahuje intenzity, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí žalovaného. Je třeba i konstatovat, žalobce neuvedl nic v tom smyslu, jak toto pochybení zasáhlo do jeho veřejných subjektivních práv. Soud dodává, že písemné vyhotovení rozhodnutí bylo doručeno i přímo žalobci a že napadené pochybení nebylo namítáno v podaném odvolání. Zjevně tedy na straně žalobce nebylo pochyb o tom, že doručené rozhodnutí je skutečně rozhodnutím městského úřadu.
55. Soud konstatuje, že rozhodnutím správních orgánů nebyla porušena ani zásada *ne bis in idem*, k čemuž odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55, publ. pod č. 3339/2016 Sb. NSS, ve kterém je mj. uvedeno, že „pozbytím řidičského oprávnění je trestáno opakované páčání přestupků na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, a tedy sankcí sui generis za speciální recidivu se samostatnou skutkovou podstatou, která je vyjádřena v § 123c zákona o silničním provozu. Není tedy dána totožnost skutku, a nejedná se tak o trest za původní (jednotlivá) protispoločenská jednání, a proto ani nemůže jít o opakovaný postih podle článku 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě“. K nepřipustnému potrestání žalobce za téže skutky tudíž nedošlo.

56. V souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. soud zamítl návrh žalobce na provedení dokazování spisovým materiálem městského úřadu k blíže neurčenému přestupku žalobce, v němž mělo být vydáno rozhodnutí dne 16. 10. 2014, neboť žádné takovéto rozhodnutí podle napadeného rozhodnutí ani rozhodnutí městského úřadu nebylo pokladem pro záznam bodů do registru řidiče – žalobce. Právní zástupce žalobce se ze soudem nařízeného jednání omluvil a souhlasil s projednáním věci v jeho nepřítomnosti. Soud jej proto při jednání nemohl poučit a vyzvat, aby případnou vadu v označení navrhovaného důkazu napravil.
57. Soud uzavírá, že záznamy bodů žalobce v registru řidičů byly provedeny v souladu s příslušnými právními předpisy na základě pravomocných rozhodnutí o přestupcích žalobce či oznámeních o uložení pokuty v blokovém řízení, která jsou způsobitelným podkladem pro záznam bodů. Žalobu soud vyhodnotil v mezích žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
58. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly a ani je nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 16. prosince 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)